

Dr. Batthyány-Strattmann László 1870 október 28-n született Dunakilitin, Batthyány József (+1897) és Batthyány Ludovika (+1882) szülőktől.

László a család nyolc felnevelt gyermeke közül a hatodik volt.

1876-ban családja Köpcsénybe költözött, majd 1879-1885 között a jezsuiták klakburgi (Bécs melletti) intézetében tanult. 1885-1890 között a kalocsai, majd az ungvári gimnáziumban folytatta tanulmányait, 1890-ben érettségizett. 1890-1900 között a bécsi egyetem hallgatója a mezőgazdasági-, kémiai-, filozófiai, asztronómiai, majd orvosi fakultásokon.

Ifjúságát sok ígéretes adottság jellemzi, az elhivatottság korai jeleivel. Érdeklődése széleskörű. Zene, nyelvek, irodalom, csillagászat, vegyészet, gyógyszerészet, gyógyítás, fényképezés, pszichológia, filozófia. Mivel apja után neki kellett átvennie a családi birtokokat, fél évig gazdasági képzésben vett részt. A bécsi egyetemen bölcsészeti és orvosdoktori diplomát szerzett.

1898 novemberében megnősült. Ezzel új fejezet kezdődött életében. Klinikai sebészeti gyakorlatát követően, modern kórházat rendezett be és működtetett birtokán, Köpcsényben. Fő segítőtje és egyben asszisztense ifjú felesége volt.

Betegeinek zöme a környék és birtokai szegényeiből került ki. Ingyen, emberszeretetből gyógyított. Orvosi hivatásáról naplójában így elmélkedik: **"Változatos az orvos élete, de tartalommal terhes is, hiszen az ember saját szenvedésein kívül a másokét is hordozza és többnyire többet hord, mint ami valóban bekövetkezik, hiszen az esetleg bekövetkező komplikációkat is át kell éreznie. És mégis - olyan üres az orvosnak az a nap, amelyen nem segíthet felebarátján."**

Dr. Batthyány László 1915-ben, nagybátyja halála után örökölte a hercegi címet és a Strattmann nevet. A Batthyány család címere: a kicsinyeit vérével tápláló pelikán, alatta az oroszlán szájában karddal.

Az öröklött címer jelmondatát "Fidelitate et fortitudine" - Hűséggel és bátorsággal - megváltoztatta: **"Fidelitate et caritate"** -ra, azaz **"Hűséggel és könyörületességgel"**.

.Nagyműveltségű ember volt, a görög, latin mellett: német, francia, angol és olasz nyelveken beszélt. Szlovákul és horvátul is tanult, hogy betegeit anyanyelvükön megértse. Puritán egyéniség volt, akiket ismert, nehezen tudták köszönéssel megelőzni. Kiváló egyéniségéből sugárzott a derű, a szeretet. Mélyen istenhívó, aki küldetését a szegények és a betegek szolgálatában látta.

Felesége nemcsak nagyszámú gyermekeinek édesanyja, hanem a rendelőben, kórházban munkatársa, asszisztense is volt. Hozzá hasonlóan áldozatos lélek. 1920 után körmendi birtokán telepedett le. A hercegi kastélyának egyik szárnyában megalapította második kórházát. Közben szemspecialista lett. E kórházban főleg szembetegeket gyógyított. A körmendi szemkórházát még igényesebben rendezteti be, mint a köpcsényit.

Orvosi tapasztalata és határtalan áldozatkészsége elteremtette mindazt, amit a szemészeti terápia megkívánt.

Mivel nem volt lehetséges minden betegének lelkiileg is annyit nyújtania, amennyit szeretett volna, ezért **"Nyisd fel a szemeidet és láss"** címmel kis füzetet írt, a kórházát gyógyultan elhagyó betegeinek, hogy emléket és egyben lelki erősítést adjon.

Felesége Coreth Mária Terézia grófnő, aki nemcsak hitves és édesanyja, hanem legbensőbb munkatársa is volt.

Házasságuk boldog, 14 gyermekük volt, ebből három kiskorban elhunyt. A többi (életben maradt) gyermekek neve születési sorrendben: Ödön, Ludovika, László, Anna, Iván, Blanka, József, Mária-Terézia, Ferenc, Franciska és Károly.

Dr. Batthyány-Strattmann László ezermester volt, szinte mindenhez értett. Pl. köpcsényi kastélya déli erkélyén spektroszkóp volt felszerelve. Napmérő műszereit utazásaira is magával vitte. Két kastélyszobájában kislaboratóriuma volt. Metallurgiával, fényképészettel is foglalkozott. A technika csaknem minden ága foglalkoztatta.

Elsők között volt, akik automobilt vezettek és másokat is tanított vezetni. Életének mintegy 50 évét élte le Köpcsényben. Mivel teljes szívvel magyarnak vallotta magát, életét ezután Körmenden folytatta, de köpcsényi kórházát díjtalanul bérbe adta azzal a kikötéssel, hogy ottjártakor joga legyen a betegeteket kezelni. Károly nevű fia később eladta a kórházat a tartomány vezetőségének.

Gyógyító tevékenysége mellett alapítványokkal is támogatta a magyar egészségügyet, továbbá nagy súlyt fektetett az elméleti szakismeretei korrekt bővítésére, sok korszerű hazai és külföldi szakirodalom segítségével. Az elméleti szaktudását azonnal a gyakorlatban is alkalmazta, pl. radiológiai ismereteit saját röntgengépén használta fel.

A szemészet fejlődését módszeresen figyelte, kongresszusokon vett részt, külföldi lapokban is közölt, gyakorlatáról beszámolókat jelentetett meg Szakorvosi kiválóságát számos európai szaktekintély ismerte el. A Magyar Tudományos Akadémia levelező, majd intézobizottsági tagjává választották. Politikai szerepet sohasem vállalt, a gyógyítást tartotta legfőbb sikerének.

A címeket és a kitüntetések nem kereste, de társadalmi állásánál fogva nem térhetett ki bizonyos megtisztelő címek elől, (pl. Aranygyapjas-rend Lovagja, Magyar Királyi Szent István Rend császári és királyi kamarás, Királyi Tudományos Akadémia rendes tagja, örökös Vas megyei Foispán).

A szerényen élő herceg, puritán személyisége, emberi tökéletessége legendás volt, történetek sokasága bizonyítja azt.

Önmagáról írott mélyebb vallomásai a naplótöredékekben is kereshetők, de sajnos napvilágra eddig csak egy, 1926. évi naplója került.

A szegények orvosa, a szenvedők gondozója és a szeretet hitvalló doktora rövid életet élt, és a halált sok szenvedéssel járó betegség után érte meg.

Életének utolsó másfél évéről lelkiatyja P. Boegle, gyermekei és főleg legidősebb lánya visszaemlékezéseiből kaphatunk hű képet, tények tükrében.

1929 szeptemberében váratlanul lett rosszul, utoljára azon év november hetedikén operált egymás után kilenc szürke hályogot, Rómába készült másnap, de két nap múlva, útközben ágyrak esett.

Bécsben megvizsgálták a Löw szanatóriumban, ahol hólyagrákot diagnosztizáltak. Operációt végeztek nála november 27-én.

A műtét nem hozott eredményt és ezt követően 14 hónap múlva Bécsben 1931. Január 22-én este fél tízkor elhunyt. Németújváron (ma Güssing) a családi kriptában helyezték el örök nyugalomra, a ferencesek templomában.